

ujistěte, že konvoje respektují náš chráněný prostor. Pak informujte hraběte Vidiana, že máme...“

„Zapomeňte na staré způsoby,“ odsekl jí temný baryton.

Ostře pronesená slova překvapila všechny na můstku. Slyšeli je už dřív – zřídka však vyslovená tímto způsobem. Byla to oblíbená fráze jejich proslulého spolucestujícího, citovaná na mnoha podnikových školeních za dnů Republiky a stále používaná k představení jeho úspěšné série manažerských pomůcek, ačkoli už se dávno dal do vládních služeb.

Staré republikové způsoby se nyní nahrazovaly. „Zapomeňte na staré způsoby“ byl opravdový slogan té doby. Sloane ovšem moc nechápala, proč ho slyší právě teď. „Hrabě Vidiane,“ řekla a oči jí tékaly od jedné dveří k druhým. „Pouze jsme zajišťovali bezpečný perimetr. Je to standardní postup.“

Denetrius Vidian se objevil v nejuvdálenějším vchodu od Sloane. „A já jsem vám řekl, abyste zapomněla na staré způsoby,“ zopakoval, třebaže nebylo pochyb o tom, že každý ho už jednou slyšel. „Slyšel jsem, jak vysíláte rozkaz těžební dopravě, aby se vám vyhnula. Bylo by daleko účinnější, kdybyste se vy vyhnula jejich letovým drahám.“

Sloane se napřímila: „Imperiální námořnictvo neustupuje před obchodní dopravou.“

Vidian dupl svým kovovým podpatkem do podlahy. „Ušetřete mě své pošetilé pýchy! Kdyby nebylo thorilidu, který tato soustava vytváří, byla byste kapitánkou leda raketoplánu. Brzdíte výrobu. Staré způsoby jsou špatné!“

Sloane se mračila. Nesnášela, když ji někdo shazoval na jejím můstku. Bylo třeba, aby to vypadalo jako její vlastní rozhodnutí: „Je to thorilid Impéria. Nechte jim hodně volného prostoru kolem lodi. Chamasi, držte nás na kilometr od letových drah konvojů – a sledujte veškerý provoz.“

„Ano, kapitánko.“

„Ano je správně,“ řekl Vidian. Každá jeho slabika byla ostře vyslovena, mechanicky modulována a zesílena, aby ji slyšeli všichni. Sloane se však nikdy nevzpamatovala z toho nejpodivnějšího, čeho si všimla, když vstoupil na loď – ústa toho muže se nikdy ani nepohnula. Vidianova slova vycházela z neobyčejné hlasové protézy – byl to počítač spojený s reproduktorem, který měl zasazen do stříbřitého plátu na krku.

Jednou slyšela hlas Dartha Vadera, hlavního emisara Impéria. Když byl elektronicky zesílen, mnohem hlubší hlas Temného pána si přesto uchoval jistou stopu přirozenosti toho, co bylo uvnitř černého pancíře. Hrabě Vidian si naproti tomu údajně vybral svůj umělý hlas podle marketingového průzkumu. Chtěl mít ten nejpřesvědčivější hlas v celém podnikovém sektoru.

A jakmile před týdnem se svými pobočníky vstoupil na její loď, nerozpakoval se mluvit tak hlasitě, jak to považoval za nutné. O *Ultimatu*, její posádce – a o ní.

Vidian mechanicky vkráčel na můstek. Jinak se to říct nedalo. Byl to člověk jako ona, ale mnohé z jeho těla bylo nahrazeno. Na rukou a nohou měl místo syntemasových protéz pancíře. Každý to věděl, protože se to vůbec nesnažil skrývat. Jen jeho vínová tunika a černý kilt, který mu sahal až ke kolenům, odpovídaly běžnému oblečení zhruba padesátiletého průmyslníka.

Nejvíce trapné pozornosti však přitahoval Vidianův obličej. Stejně nemoci, která mu kdysi rozežrala údy a hlasivky, podlehl i lícní svaly a Vidian si postižená místa potáhl syntekůží. A pak tu byly jeho oči: umělé výtvořky, svítící žluté duhovky v moři červeně. Zdálo se, jako by patřily jinému druhu než lidskému. Vidian si je vybral jen pro to, co dokázaly. Uvědomovala si to, když kráčel a pohledem snímal jeden konvoj za druhým, loď za lodí, a v mysli analyzoval vše, co viděl.

„Už jsme se setkali s místními obyvateli,“ řekla Sloane. „Zřejmě jste slyšel ten náraz. Zdejší lidé jsou –“